

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **KOVOLAK Plus, s. r. o.**, se sídlem Horní Jířetín, Mostecká 85/42, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká hradební č. p. 61, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 5. 2007, č. j. 15 Ca 48/2006 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále také stěžovatel) včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem č. j. 21222/05-1700 ze dne 29. 12. 2005.

Rozhodnutím žalovaného byl změněn platební výměr Finančního úřadu v Mostě ze dne 4. 4. 2005, č. 8/2005, č. j. 35171/05206980/6600, kterým byl uložen stěžovateli odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 527 663 Kč tak, že stěžovateli byla uložena povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 2 000 000 Kč.

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včasnou kasační stížností z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem

v předcházejícím řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“).

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, protože odvozuje vznik povinnosti vrátit celou dotaci za porušení podmínek sjednaných dohodou, kterou sám označil za zrušenou od samého počátku. Soud tak na jedné straně konstatuje, že odstoupením od dohody nemohou vznikat stěžovateli povinnosti z této dohody, ale jen z právních předpisů, a na druhé straně při aplikaci právního předpisu (§ 44 odstavec 1 zákona č. 218/2000 Sb.) vychází opět z téže dohody, která byla odstoupením zrušena od samého počátku. Odstoupením od dohody byly dle stěžovatele zrušeny i podmínky dotace stanovené dohodou a nemohlo tedy dojít k jejich porušení.

Z toho, že krajský soud nesprávně posoudil shora uvedenou právní otázku, pak dle stěžovatele vyplývá, že nesprávně posoudil i otázku vrácení poměrné části dotace, přesněji ji neposoudil vůbec, ačkoliv tak učinit měl, protože k takovému závěru sám dospěl.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ani stěžovatel nepopírá, že všechny podmínky stanovené dohodou nebyly z jeho strany zcela dodrženy. Jako další fakt uvádí, že u každé porušené podmínky nelze vypočítávat poměrnou část dle odst. 2 písm. d) § 4 vyhlášky č. 35/1997 Sb. Stěžovatel dle žalovaného porušil i ty podmínky, u nichž nelze poměrnou část dotace poskytnuté na zřízení účelného pracovního místa odpovídající době, kterou nesplnil, vypočítat, ale lze pouze konstatovat, že nebyly splněny. Každá nesplněná podmínka v dohodě, byť jedna, je ve smyslu § 3 písm. e) a § 44 odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., porušením rozpočtové kázně. Žalovaný předepsal odvod ve výši porušení rozpočtové kázně, tj. ve výši poskytnutých prostředků.

Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil pro posouzení věci následující rozhodné skutečnosti:

Stěžovatel podal žádost ze dne 10. 4. 2001 o poskytnutí prostředků na vytvoření nových společensky účelných pracovních míst.

Dne 30. 4. 2001 uzavřel stěžovatel s Úřadem práce v Teplicích (dále jen „úřad práce“) ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d), odst. 2 a dále ve smyslu ustanovení § 3 a § 4 vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 35/1997 Sb., kterou se stanoví podrobnosti zřizování společensky účelných pracovních míst a vytváření veřejně prospěšných prací (dále jen „vyhláška č. 35/1997 Sb.“), Dohodu č. 5/2001 o zřízení společensky účelných pracovních míst (dále jen „dohoda“). Dne 30.10.2001 byl uzavřen Dodatek č. 1 k uvedené dohodě.

Stěžovatel se v dohodě zavázal zřídit 30 nových společensky účelných pracovních míst nejpozději do 30.11.2001, a to pro zaměstnance s vyučením v oboru lakýrník nebo zámečník z řad evidovaných uchazečů o zaměstnání, které úřad práce písemně doporučí. Uvedená pracovní

místa se stěžovatel zavázal udržet a obsazovat těmito uchazeči nejméně po 3 roky od prvního obsazení. Zaměstnance z řad uchazečů o zaměstnání si dle dohody mohl stěžovatel vybírat, ovšem vhodné uchazeče doporučené úřadem práce nesměl odmítnout.

Dále se stěžovatel zavázal předložit úřadu práce veškeré doklady o nastalých změnách, které mohou ovlivnit plnění dohody nejpozději do 5-ti pracovních dnů od jejich vzniku, zejména písemně oznámit každé obsazení pracovních míst uchazeči o zaměstnání předložením stejnopisu pracovní smlouvy a fotokopie potvrzení přihlášky, případně odhlášky zaměstnance u okresní správy sociálního zabezpečení, a písemně oznámit každé ukončení pracovních poměrů na předmětných pracovních místech. Naproti tomu úřad práce se zavázal poskytnout stěžovateli jinou účelově určenou dotaci na zřízení 30-ti nových pracovních míst v celkové výši 2 400 000 Kč. Úřad práce si vyhradil právo odstoupení od dohody v případě zjištění porušení některého ze závazků stěžovatele dle uzavřené dohody.

Dne 22. 5. 2001 přijal stěžovatel na svůj běžný účet částku 800 000 Kč a dne 3. 9. 2001 částku 1 200 000 Kč. Dne 10. 9. 2002 obdržel stěžovatel písemné oznámení úřadu práce ze dne 2. 9. 2002 o odstoupení od předmětné dohody pro nedodržení jejích podmínek, jež bylo u stěžovatele zjištěno kontrolou.

Dne 7. 10. 2002 předal úřad práce k vymáhání Finančnímu úřadu v Mostě (dále jen „finanční úřad“) pohledávku, která vznikla státnímu rozpočtu vůči stěžovateli, jemuž byly poskytnuty finanční prostředky na aktivní politiku zaměstnanosti s tím, že stěžovatel nedodržel podmínky shora uvedené dohody.

Následně finanční úřad platebním výměrem č. 6/2003 ze dne 5. 2. 2003, č. j. 12158/03/206980/6600 uložil stěžovateli povinnost odvést do státního rozpočtu neoprávněně zadržené prostředky státního rozpočtu ve výši 2 000 000 Kč.

Proti tomuto platebnímu výměru se stěžovatel odvolal a Finanční ředitelství v Ústí nad Labem rozhodnutím ze dne 29. 9. 2003, č. j. 05359/170/03 toto odvolání zamítlo. Stěžovatel se včasnou žalobou v rámci správního soudnictví domáhal zrušení rozhodnutí finančního ředitelství. Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodnutím ze dne 11. 1. 2005, č. j. 15 Ca 264/2003 - 23 rozhodnutí finančního ředitelství č. j. 05359/170/03 ze dne 29. 9. 2003 a platební výměr finančního úřadu č. 6/2003 ze dne 5. 2. 2003, č. j. 12158/03/206290/6600, pro nezákonnost a vady řízení zrušil a věc vrátil finančnímu ředitelství k dalšímu řízení.

Ve zrušených rozhodnutích správní orgány odůvodňovaly povinnost stěžovatele vrátit poskytnutou dotaci v plné výši skutečností, že poskytovatel dotace odstoupil od dohody o zřízení společensky účelných pracovních míst a tím v souladu s ustanovením uvedené dohody vznikla stěžovateli povinnost vrátit poskytnutou dotaci v plném rozsahu.

Soud v daném řízení dospěl k názoru, že ujednání o povinnosti vrátit celou dotaci v případě odstoupení od smlouvy ze strany poskytovatele je neplatné. V § 4 odst. 2 vyhlášky č. 35/1997 Sb. je uvedeno, že dohoda, na základě které se poskytuje jiná dotace, obsahuje kromě jiných náležitostí i závazek zaměstnavatele, že vrátí úřadu práce poměrnou část dotace poskytnuté na zřízení společensky účelného pracovního místa odpovídající době, kterou nesplnil, nedodržel-li dohodnuté podmínky. Uvedené ustanovení soud označil za ustanovení kogentní, neboť neponechává na vůli svých adresátů, zda budou postupovat v souladu s ním, či zda si svá subjektivní práva a povinnosti upraví odlišně na základě dohody. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k názoru, že účastníci dohody nemohli mezi sebou platně ujednat nárok poskytovatele dotace na vrácení dotace v plné výši v případě odstoupení od smlouvy ze strany poskytovatele.

Soud dospěl k názoru, že správní orgány v dané věci pochybily, pokud nezkoumaly vliv porušení povinností uložených v předmětné dohodě na rozsah povinnosti stěžovatele vrátit poskytnutou dotaci.

V rámci dalšího řízení ve věci rozhodl správce daně platebním výměrem ze dne 4. 4. 2005, č. 8/2005, č. j. 3517/05/206980/6600, kterým uložil stěžovateli vrátit poměrnou část poskytnuté dotace, a to 1 527 663 Kč. Stěžovatel nesouhlasil se způsobem výpočtu poměrné části dotace ani s její výší a proti platebnímu výměru podal včasné odvolání.

Žalovaný změnil platební výměr správce daně tak, že uložil stěžovateli povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 2 000 000 Kč, což odpovídá poskytnuté dotaci v plné výši. Žalovaný odůvodnil své rozhodnutí skutečností, že příjemce dotace nesplnil účel poskytnutých prostředků ke dni 30. 11. 2001 zřídit a obsadit 30 pracovních míst a porušil téměř všechny své ostatní závazky vůči poskytovateli stanovené v dohodě v době její platnosti při poskytnutí prostředků ze státního rozpočtu.

Ve svém rozhodnutí žalovaný zastává názor, že stanovit dobu neplnění a vyčíslit tak poměrnou část dotace za nesplněnou dobu by bylo možné pouze v případě, že by došlo k porušení pouze podmínky zřízení a obsazování stanoveného počtu pracovních míst. V případě nesplnění dalších stanovených podmínek výpočet alikvotní části není dle žalovaného možný. Krajský soud v napadeném rozsudku se žalovaným souhlasil.

Nejvyšší správní soud se nejprve zaměřil na stěžovatelem tvrzené nesprávné posouzení právní otázky spatřované v tom, že krajský soud odvodil vznik povinnosti vrátit celou dotaci z porušení podmínek sjednaných dohodou, kterou sám označil za zrušenou od samého počátku.

V projednávané věci je dohoda smlouvou o poskytnutí dotace ze státních prostředků, která je svým charakterem smlouvou veřejnoprávní. Důsledky odstoupení od smlouvy je třeba řešit v kontextu s předpisy veřejného práva.

Veřejnoprávním předpisem, který upravuje odvod za porušení rozpočtové kázně je zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“).

Dle ustanovení § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech ve znění do 31. 12. 2003, je neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, státních finančních aktiv, příspěvkových organizací, fondů organizačních složek státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci.

Dle ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, v rozhodném znění, porušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo Státních finančních aktiv jejich příjemcem.

Odstavec druhý tohoto ustanovení ukládá osobám, které porušily rozpočtovou kázeň, povinnost odvést do státního rozpočtu, státního fondu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu odvod za porušení rozpočtové kázně ve stejné výši, v jaké byla rozpočtová kázeň porušena.

Odstavec třetí pak stanoví, že odvod za porušení rozpočtové kázně, jakož i penále uloží finanční úřad, v jehož obvodu územní působnosti má tento subjekt trvalý pobyt nebo sídlo, a to v řízení podle zvláštního předpisu (kterým je zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků).

Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně uvedl, že na dotaci není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak (§ 14 zákona o rozpočtových pravidlech) a její poskytnutí ze státního rozpočtu je de facto dobrou vůlí státu, která musí být na druhé straně vyvážena přísnými podmínkami, které zavazují jejího příjemce. Je proto nasnadě, že příjemce dotace je povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat nejen zákonné podmínky, ale též podmínky stanovené ve smlouvě či rozhodnutí o poskytnuté dotaci (např. jde o rozsudek ze dne 28. 6. 2006, č. j. 1 Afs 92/2005 – 98, nebo o rozsudek ze dne 19. 5. 2005, č. j. 2 Afs 8/2005 – 90).

Obsah dohody uzavřené mezi stěžovatelem a Úřadem práce v Teplicích dne 30. 4. 2001 a jejího dodatku ze dne 30. 10. 2001 není mezi účastníky sporný. Není mezi nimi sporné ani to, že stěžovatel závazky, které jimi na sebe vzal, nedodržel, alespoň v tomto směru ničeho v kasační stížnosti (ani žalobě) nenamítá. Je tedy třeba vycházet z toho, že Úřad práce v Teplicích písemností ze dne 2. 9. 2002 (kterou stěžovatel obdržel dne 10. 9. 2002) oznámil jednak zjištění porušení Dohody č. 5/2001 a jednak odstoupení Úřadu práce v Teplicích od této dohody. Porušení dohody je v písemnosti podrobně odůvodněno, odstoupení od této dohody nikoliv.

Spornou otázkou v této věci je, zda Úřad práce v Teplicích mohl odstoupit od Dohody č. 5/2001 uzavřené se stěžovatelem a pokud ano, zda lze dovodit povinnost stěžovatele vrátit celou dotaci z porušení podmínek sjednaných dohodou. Odstoupením od dohody byly podle stěžovatele, zrušeny i podmínky dotace stanovené touto dohodou a nemohlo dojít k jejich porušení.

Spornou otázkou se krajský soud v napadeném rozsudku podrobně zabýval a své závěry podrobně odůvodnil.

Dohodu č. 5/2001 o zřízení společensky účelných pracovních míst uzavřeli Úřad práce v Teplicích a stěžovatel podle § 2 odst. 1 písm. d) a odst. 2 a § 3 a § 4 vyhlášky č. 35/1997 Sb. a § 5 zákona č. 9/1991 Sb., o zaměstnanosti jako veřejnoprávní smlouvu. Podle § 2 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 35/1997 Sb. úřad práce mohl zaměstnavateli v souvislosti se zřizováním účelných pracovních míst poskytnout jinou účelově určenou dotaci. V § 4 odst. 2 citovaná vyhláška (která byla zrušena od 1. 10. 2004) stanovila, že dohoda na základě které se poskytuje jiná dotace, obsahuje kromě náležitostí uvedených v odstavci 1 závazek zaměstnavatele, že vrátí úřadu práce poměrnou část dotace poskytnuté na zřízení účelného pracovního místa odpovídajícího době, kterou nesplnil, nedodrží-li dohodnuté podmínky. Dohoda č. 5/2001 takovýto závazek stěžovatele neobsahuje (obsahuje však závazek stěžovatele vrátit úřadu práce nejpozději do 15 dnů jím poskytnutou dotaci, ukončí-li pracovní poměr s uchazečem o zaměstnání dohodou podle § 43 zákoníku práce bez předchozího souhlasu úřadu práce). Podle článku IV, bodu 4. uvedené dohody si úřad práce vyhradil právo odstoupení od dohody při zachování práva na vrácení celé poskytnuté dotace v případě zjištění porušení některého ze závazků zaměstnavatele dle této dohody. To také Úřad práce v Teplicích učinil písemností ze dne 2. 9. 2002. Stěžovatel v žalobě namítl, že takový postup úřadu práce je v rozporu s vyhláškou č. 35/1997 Sb. zejména jejím § 4, podle něhož se při nesplnění podmínek vrací poměrná část dotace, nikoliv celá dotace.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu ustanovení § 4 odst. 2 vyhl. č. 35/1997 Sb. je třeba vykládat tak, že se vztahuje na případy poskytnutí dotace na zřízení účelného pracovního

místa, které zaměstnavatel skutečně zřídil, avšak neudržel po dohodnutou – slíbenou dobu, nedodržel-li dohodnuté podmínky. Takto toto ustanovení již vyložil i krajský soud v napadeném rozsudku. Citované ustanovení nelze vztáhnout na všechna porušení dohodnutých podmínek při poskytnutí dotace, protože, vzhledem k jeho znění, některá porušení by pod něj nebylo možné podřadit a tedy vyvodit z nich důsledky. Dohoda, která neobsahovala závazek zaměstnavatele ve smyslu § 4 odst. 2 vyhl. č. 35/1997 Sb. nebyla neplatná z tohoto důvodu, stejně jako nebyla neplatná z důvodu, že si v ní úřad práce vyhradil práva odstoupení od dohody při zachování práva na vrácení celé poskytnuté dotace v případě zjištění porušení některého ze závazků zaměstnavatele dle dohody, protože právní předpis upravující základní náležitosti dohody, takový důsledek nestanovil. Právní předpisy (zejména vyhláška č. 35/1997 Sb.) nestanoví ani to, zda je možné od takové dohody odstoupit či nikoliv. Krajský soud v napadeném rozsudku poukázal na ust. § 48 odst. 2 občanského zákoníku a dovodil, že žádný právní předpis nevyklučuje možnost dohodnutí odstoupení od dohody v případě nedodržení podmínek, a v konkrétním případě chápe prohlášení Úřadu práce v Teplicích o odstoupení od dohody jako vyjádření, že již nadále nemíní pokračovat v plnění závazků vyplývajících z dohody. Na povinnost vrácení poskytnuté dotace to však, podle krajského soudu, nemá žádný vliv, protože dle platných právních předpisů porušením podmínek poskytnutí dotace vznikají zaměstnavateli povinnosti přímo vyplývající z právních předpisů. V těchto závěrech krajského soudu spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky, protože krajský soud jednak, podle něj, dospěl k závěru, že odstoupením od dohody byla dohoda zrušena od samého počátku a jednak ale při posuzování porušení povinností z jeho strany vychází z uvedené dohody. Podle Nejvyššího správního soudu jde však jen o nepochopení skutečného jednání Úřadu práce v Teplicích a obsahu Dohody č. 5/2001. Úřad práce v Teplicích si v uvedené dohodě vyhradil právo odstoupení v případě zjištění porušení některého ze závazků zaměstnavatele podle dohody a učinil tak až takové porušení zjistil z důvodu, jak logicky vyložil krajský soud, aby sám nemusel pokračovat v plnění podle dohody (měl poskytnout dotaci ještě 400 000 Kč). Z toho lze vyvodit závěr, že Úřad práce v Teplicích si vyhradil právo odstoupit od dohody v případě jejího porušení stěžovatelem s účinky od odstoupení, tedy ex nunc, nikoliv ex tunc. Takové vyhrazení nakonec nevyklučuje ani krajským soudem uváděný § 48 odst. 2 občanského zákoníku. Obsah Dohody č. 5/2001 je proto rozhodující pro posouzení, zda a v jakém rozsahu stěžovatel porušil své závazky. Pokud krajský soud dospěl k závěru, že prohlášením Úřadu práce v Teplicích o odstoupení od dohody, byla tato dohoda zrušena od počátku, pak s ním v tomto Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Tento dílčí závěr krajského soudu však neměl vliv na jeho jinak správné závěry při celkovém rozhodování právní věci účastníků. Již krajský soud dále v napadeném rozsudku dovodil, a Nejvyšší správní soud s ním také souhlasí, že „Ostatní porušení dohody o poskytnutí dotace je však nutné vykládat ve smyslu ustanovení zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech“, to znamená dle výše citovaných ustanovení § 3 písm. e), § 44 odst. 1, písm. b) tohoto zákona.

Právní skutečností (neoprávněným použitím nebo zadržetím peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu) na základě ustanovení objektivního práva (§ 44 odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech) vznikla stěžovateli povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil i otázku vrácení poměrné části dotace, přesněji, že ji neposoudil vůbec.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku k otázce „vrácení poměrné části dotace“ uvedl, že „*Jak již zřejmě soud judikoval v rozsudku ze dne 17. května 2007, č. j. 15 Ca 14/2005 - 50, pokud dojde k porušení podmínek poskytnutí dotace, které se vztahují k dané akci jako celku, není dán důvod k tomu, zabývat se otázkou zda mělo být rozhodnuto o odvodu pouze části poskytnuté dotace použité pouze z části v rozporu se stanovenými podmínkami, neboť v posuzovaném případě existuje porušení podmínek*

stanovených v dohodě o účasti státního rozpočtu na financování akce, které se vztahují k předmětné akci jako celku. V předmětné kauze je jednoznačné, že došlo k porušení podmínek dotace vztahujících se k dané akci jako celku. V zřetelém k uvedenému názoru souhlasí soud s názorem žalovaného, že je v daném případě žalobce povinen vrátit dotaci v celé již poskytnuté výši.“

Z uvedeného odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že se krajský soud otázkou „vrácení poměrné části dotace zabýval“.

K posuzované otázce „vrácení poměrné části dotace“ Nejvyšší správní soud jen opakuje, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že stěžovatel podmínky za nichž mu byla dotace poskytnuta zcela nesplnil.

Ze zprávy o daňové kontrole finančního úřadu č. j. 4837/03/206980/6600 projednané se stěžovatelem dne 4. 2. 2003 vyplývá, že kontrolou provedenou finančním úřadem u stěžovatele bylo zjištěno, že stěžovatel nezřídil v předmětném období 30 nových společensky účelných pracovních míst, nýbrž pouze 25, z nichž k datu 30.11.2001 bylo obsazeno 18 pracovních míst, dvakrát změnil místo výkonu práce svých zaměstnanců, přijal do pracovního poměru zaměstnance, jenž nebyl před nástupem evidován jako uchazeč o zaměstnání, odmítl přijmout do pracovního poměru 25 uchazečů, které úřad práce doporučil, a to z důvodu obsazenosti pracovních míst, přestože nebylo obsazeno celkem 8 míst, nepředkládal úřadu práce doklady o nastalých změnách, zejména neoznámil změnu místa výkonu práce od měsíce ledna 2002, změnu místa výkonu práce od 1. 7. 2002 oznámil na místo do 5-ti pracovních dnů až 17. 7. 2002, v uvedeném termínu neoznamoval ani obsazení pracovních míst uchazeči o zaměstnání a nepředkládal kopie pracovních smluv, potvrzení či odhlášky u okresní správy sociálního zabezpečení, případně ukončení pracovního poměru s uvedením důvodu, nepoužil finanční prostředky v celkové výši 4648,62 Kč na úhradu nákladů spojených se zřízením nových pracovních míst a tuto nevyčerpanou částku nevrátil do 3. 3. 2002.

Základním smyslem dotace na zřízení společensky účelných pracovních míst dle dohody uzavřené mezi stěžovatelem a úřadem práce bylo nejen zřídit nejpozději do 30. 11. 2001 třicet nových společensky účelných pracovních míst, ale také tato místa udržet a obsazovat po dobu 3 let od prvního obsazení osobami evidovanými jako uchazeči o zaměstnání, které úřad práce písemně doporučí.

Tím, že stěžovatel porušil závazek vyplývající z dohody způsobem zjištěným ve zprávě o daňové kontrole výše citované, porušil podmínky dotace vztahující se k dané akci jako celku, její podstatě. V takovém případě je uložení povinnosti odvést prostředky v celé poskytnuté výši legitimní.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že ani u druhé posuzované otázky nelze konstatovat pochybení krajského soudu.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a neshledal ani podle obsahu kasační stížnosti stěžovatelem tvrzenou jinou vadu řízení před soudem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Po přezkoumání kasační stížností napadeného rozhodnutí tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil, ostatně ani mu žádné náklady, nad rámec jeho běžné úřední činnosti, nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s), proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu